

EEN WEERZIEN (UIT HET LEVEN VAN MARIE BARNHOLT).
DOOR P. VALKHOFF. † † †

(Vervolg.)

Marie vond bij haar tante en Emma niet alleen wat ze gezocht had: afleiding, een zacht verbleeken van haar leed, nu zij weg was uit de omgeving, waar alles haar er aan herinnerde; zij vond ook troost door de denkbeelden van Emma, die langzamerhand op haar inwerkten en haar afvoerden nu en dan van haarzelf en haar eigen zieleleven.

't Idee van een taak was bij haar opgekomen, een idee, vroeger nooit gevoeld, door 't vaste geloof aan onvermogen voor ernstig werken. Maar nu kwam het door den invloed van Emma's spreken en doen. Nog een paar weken zou ze in Arnhem blijven, dan moest ze terug naar 't stadje, naar haar huis, naar haar kamertje... Ze zou Klara en Henri ontmoeten, ze zou hen samen zien wandelen, de menschen hooren spreken over 't knappe, 't aardige paar... Nee, 't kòn niet, 't mòcht niet... Als een schrikbeeld rees gedurig de gedachte op: van hier weg te moeten, uit de rustige omgeving van sympathie en arbeid, naar haar kamertje, waar ze als verlaten op de wereld, haar smart zou uitsnikken boven een boek of een handwerkje... Als ze eens hier kon blijven, bij Emma van Bosch! Als ze eens ging studeeren voor een middelbare akte Fransch en lessen nam in Arnhem... Die grammatica was vervelend, ze had die nooit kunnen leeren, maar nu, ouder en met wilskracht, 't voorbeeld van Emma naast zich, geïnspireerd door haar kloeke woorden, zou 't nu niet beter gaan? Haar ouders zouden 't goed vinden dat ze hier bleef en lessen nam. Ze misten haar thuis niet bijzonder, kon ze uit de brieven merken. 't Was opeens een vreugde in haar, dat denkbeeld, en terstond sprak ze erover met Emma. Deze was er niet zoo enthousiast voor. »Ik weet niet of jij geschikt bent voor die droge, taaie, grammaire-studie, waarmee je beginnen moet om tot 't mooie, de ziel van de taal, te komen. Maar probeer 't, ik zal je kunnen helpen in 't begin, we zullen samen werken. Ik vind

't in ieder geval flink van je, dat je zoo iets wilt ondernemen...»

Even voelde Marie schaamte in zich, omdat Emma van *flinkheid* sprak, niet vermoedde, dat bij 't idee van willen werken en 't vooruitzicht lange winteravonden in haar gezelschap te kunnen doorbrengen, iets anders kwam, machtiger dan 't voorgaande: de vrees voor de haar wachtende onrustdagen, thuis, in haar woonplaats... Nooit had Marie aan Emma verteld wat zij voor Henri voelde, nooit over hem gesproken dan als een goede kennis van haar. Er waren oogenblikken geweest van behoefte aan uitboezemende vertrouwelijkheid, maar ze had zich bedwongen, wetend hoe slecht en onduidelijk zij in woorden zou zeggen het raadselleven van haar ziel. Liever zwijgen daarover, zooals ze gedaan had, jong meisje nog, stil voortleven die twee levens, het uitwendige en het inwendige, die zich soms even mengden, werkend 't een op het ander, maar meestal waren als van een bloem de voor ieder zichtbare, de door ieder beroerde kelkbladen en het onzichtbare hart, verborgen, ongeweten, veilig voor de brutale blikken der menschen.

Opperuimd, vol goeden moed, begon ze met de studie voor 't Fransch. Daarin was voor haar al 't prettige, al 't verblijdende van wat frisch is en nieuw. Toen ze de bestelde boeken ontvangen had, voelde ze zich gelukkig bij 't langzaam opensnijden en doorbladeren. 't Papier, zonder kreukjes of vlekjes, voelde aangenaam versch tusschen haar vingers, was een lust voor haar oogen; die woorden *article*, *adjectif*, *substantif* waren oude bekenden, die de schooljaren in haar herinnering terugbrachten. Ze zag zich weer als meisje, angstig haar beurt afwachtend en dan, als die gekomen was, te vergeefs trachtend den regel en de uitzonderingen te vinden, verwarrend 't een met 't ander. Maar nu zou 't beter gaan, geloofde ze. En na een poosje zou 't veel prettiger worden: lezen en opstellen maken, wat mooier is dan grammatica...

Hoe viel 't haar tegen, hoe geheel anders ging 't dan zij gedacht had. De zwarte letters, die op 't blanke of roomkleurig papier zoo kalm en vriendelijk hadden gestaan, de groote deftig, de dikke gewichtig, de kleinere ver-